

VECKOBLADET

Fredag 19 januari

Utkommer fredagar

2000 26:e årg.

1

Lundaborna nyfikna på sin Attac

Just nu är det svårt att öppna en svensk dagstidning utan att finna en eller annan hänvisning till Attac. Ledarskribenter visar sin okunnighet genom att tillskriva organisationen olika åsikter, och sedan kontakta Tobinskattens namngivare själv för att få höra att han inte står för sådana åsikter. Fackfolk upplever att de nog har något att lära av Attac. Mauricio Rojas och hans nätverk inom högern lägger ut dimridåer av 'solidaritet' med de fattiga på DN:s debattsida. Det är rätt kul.

Desto mindre kul var Lunda-attackernas första större möte förra veckan på Smålands nation. Trots affischer som inte riktigt berättade vem som stod för mötet fylldes lokalen till ståplats. Sen kom inte huvudtalaren från Stockholm, Aron Etzler. Arrangörerna såg inte sin goda chans till en riktig dialog med publiken, och släppte i stället

loss en kompis som tycktes älska sin egen röst när han – på engelska – berättade hur han tyckte världens orättvisor såg ut. Efter någon timme gick vi, flera stycken. Det sades att en 20 personer trots allt skrev upp sig på en intresselista, men att ingen tog hand om dem för en liten träff på plats. Om det blivande Lunda-Attac var det i stort sett tyst.

I datorns brevhög hittar jag en färsk inbjudan från Färneboskolan – den där som ordnar spännande studieresor till södra Afrika – till en distanskurs om Attac under vintern. Med kvartsfart i studierna blir eleverna väl preparerade att delta i aktiviteterna runt EU-mötet i Göteborg i juni. Fyndigt! Jag sänder ut den till vårt lokala nätverk av utvecklingsforskare. Vår danske medlem svarar: "Även i Danmark pratar man en del om Attac. Ett läsarbrev i Berlingske talar om

rörelsen som ett slags sorgearbete för ex-marxister och som deras nya hopp. Flera av dem är nu igång efter många års tystnad."

Fritt fram alltså. Det blir säkert en Lunda-Attac. Frågan är vad den kommer att välja att attackera – får man tro Bim Clinells lilla bok om den franska rörelsen var det förmodligen att knyta lokala frågor till de globala som gav skjuts åt det lokala arbetet där. Väljer Lundafolket de "gamla vanliga frågorna" – fattigdomen i uländerna, orättvisan och sånt – hamnar den lätt i konkurrens med en hel rad äldre miniorganisationer, eller så blir den en akademisk diskussionsklubb. Att fånga upp lokala frågor kan föra den farligt nära Vänsterpartiet med ung Vänster som uppstickare. Ingen lätt sits för Attac att navigera i.

Bertil Egerö

Vänsterpartiet

i Lund har årsmöte lördag 3 februari. Endast för medlemmar – men det hinner du bli, kära läsare, om du ännu inte är det!

Inför mötet vill valberedningen ha nomineringar – även icke-medlemmar kan föreslå. Ring Margaretha Björnsson, 146401, Monica Blomqvist, 137656, Liv Nilsson, 397902, Gunnar Stensson, 133171 eller Martin Wolgast, 397994.

Partidistriktet informerar/påminner om sin "organisationsutbildning" lördag 20.1 kl 10–16 på Röda huset i Malmö. Gratis, reseersättning och lunch till självkostnad. Hanna Gedin, som arbetar åt Herman Schmid i EU-parlamentet, lär ut konsten att hålla tal, journalisten Daniel Olsson berättar hur man skriver och Någon inleder om parlamentariskt kontra utomparlamentariskt arbete. Anmälan till distrikts-expeditionen 040-192787.

felpk-k-r ...

Platsen framför L. Fiskaregatan nr 6 är tom! Gågatans flanörer minns med saknad RXK 635, en silvergrå Quattro 4.2. Som under november, kväll efter natt, hade sin stadiga parkering här. En enda gång sågs boteslapp på rutan. Då lappisornas sena patrull gjort tillslag.

Numera synes ägaren följa dygdens stig, då kätobjektet nattetid merendels återfinns å Klostergatan. Natten 6–7 dec. t.ex. framför parfymeri Heléne. Vi tackar samt hoppas ägaren – till den 4-ständige springaren alltså – inte har några affärer ihop med kommunen. I den här stan ser vi helst att våra affärspartners inte sätter i system trotsa trafikföreskrifterna, nämligen.

Annars körs det och parkeras lite som man vill. Rådhusets baksida brukar vara belamrad med plåtdosor. Speciellt i december, då det övats och konserverats i Stadshallen. Är källarparkeringen numera stängd för allmänheten? Ibland måste man rentav ta sig ut på själva torget, för kunna krängla sig baks igen, till Skomakaregatan.

Kommunalsrådet borde få bötesrätt å stadsmark. Måhända även tekniska nämndens ordförande. Och byggnadsnämndens. Att tåcka upp när lösorna sussar på örat. Brinck kan säkert tas med bilbovarna. Råheterna i fullmäktige mot snälla sossekärringar under bostadsdebatt nyligen, låter ana en som inte tänker ta fräckheter, under extratjänsten!

Ibland inträffar smådråpligheter. Som i början av november, då en av mer stadiga streakarna förbi Stortorget, kom från Klostergatan. Sin vana trogen svängde hon höger, ensam i sin småskabbiga, svarta mellanklassbil. Norrifrån kom en hundbil, i loj hastighet.

Svartskabben la sig strax efter – bara för upptäcka vem hon hade framför. Hon bromsade in, man kunde riktigt ana tankefladdret inne i kupén. Sen accade hon mjukt igen och lade sig strax bakom lagens handhavare.

Med denna som plog fortsatte hon sedan oantastad sin färd söderut.

Vid annat tillfälle, 30/11, iakttogs sent på kvällen en blackigt röd Saab i 99-serien ta Mårtensstorget österut, från parkeringen. På upphöjda gångstället framför MacDonalds mötte en p-bil, från rätt håll. Medelålders damen i bilen saktade automatiskt in, tydligen fullt beredd få sära på handväskan. Men, som det sägs hos Cornelis, hon stod still – men inget hände. Pulsen lade sig väl. Och hon fortsatte oberörd sin färd österut längs Mårtensgatan.

Nästa gång ska vi tala om pantade ordningen på Mårtensstorget. Där körs friskt på cykelbanan i nordliga delen. I alldeles god tro, då varken avgränsningar eller trafikmärken finnes. Dock är mopedåkning förbjuden så ni vet, knuttyngel! Inte lätt ställa ut böter, på såna premisser. Farbror P dock inte överdrivet påflugen. För mest upp till vanliga patrullbilarna att förbud efterlevs. Trafiksektionen håller tre man. Dom gör klart större nytta på länsvägarna.

Stan får väl rekommunalisera ordningsväsendet! Vem vet, kanske återfår Lund egna bobbies efter valet 2002. Huka er då trottoarcyklare, gågatafelpare och motorburna spärrzonslöss!

Nu ska jag ut och trampa hoj på motorvägen ...

En extra konstapel

Grönt, brett definierat

Den mest älskade platsen i Lund korades i en omröstning bland Sydsvenskans läsare 1998. Stadsparken vann stort med Botan och Lundagård som god tvåa resp. trea. Tre parker, lundaborna gillar sin grönska. Nu har radarparet Per Lindström (foto) och Jan Mårtensson (text) utkommit med en ny del i sin serie fotoböcker från Lund, och den bör tillfredsställa dem som deltog i omröstningen. Temat/boktiteln är Gröna Lund och framför allt Lund som parkernas stad.

Stadsparkslivet med solbad, boulespel, kafébesök och fågelliv presenteras i lysande vackra bilder, men uppenbarligen ligger Botan författarnas hjärta närmast eftersom 30 av bokens 120 sidor ägnas detta paradiset. Lindströms blomsterbilder är underbara, framför allt de närgångna. En rolig knorr är att också inkludera gamle biskop Agardhs algsamling i begreppet Gröna Lund. Agardhs samling omfattar omkring 50 000 nummer (att det finns så många alger kunde man väl inte tro), täcker i huvudsak 1800-talet och donerades av hans son till universitetet och Botan.

Vad är Gröna Lund? Lindström/Mårtensson tar med litet av varje: parkerna, förstärkt, miljöpartiet och gröna politik, Skrylle och Kungsmarkens golfbana samt Lunds gröna papperskorgar och kolonitrdgårdarna för att nämna några exempel.

Men Ideon? Association till växande? Till att det ligger på Pålsgårds ängar? Jag tycker nog det faller litet ur ramen, även om urvalet till en bok som denna måste vara personligt. Självt skulle jag hellre önskat mig Rinneback och Nöbbelövs mosse. Och nyponros-häckarna på vägen ut mot Linero. Och Petriplatsen, där Linné ofta har en blomma i handen och där studenterna slår ut i hundratals på våren – vid lunchtid, födande sig på widerbergare.

Lund har oförtänt dåligt rykte om att inte ha någon "natur". Och kan ändå skryta med en våtmosse och en bäckravin alldeles vid stadsgränsen, och en nationalpark (Dalbyhage) och ett naturreservat (Kungsmarken) inom nära räckhåll.

I alla fall har Lindström och Mårtensson gett oss en lækker bok om vår gröna stad med förälskat vackra bilder och en finurlig och lärd text. Boken är nummer tre i deras serie Anima Lundensis. Jag ser fram mot fler delar.

i.

Kör För Alla

startade den 10 januari men kan kan hoppa in. Gösta Petersen (tel. 125327) leder och tar emot anmälan. Övningarna, kl. 20 onsdagar, äger rum i Vita huset på Urdavgen, bakom ICA.

Miljöanpassning av transportsystemen i Lund och resten av världen

När tiden för valplanering närmar sig är det dags att fundera över vad vänsterpartiet i Lund är bra på. Vad vi har vi bidragit aktivt till när vi haft inflytande och vad vi vill åstadkomma om vi ånyo blir en del av ett rödgrönt styre av Lund?

Lund som föredöme, v som kritikmaskin

LundaMaTs (miljöanpassning av transportsystem) var ett resultat av det rödgröna styret under förra mandatperioden. Jag tycker att vi ska unna oss att vara lite stolta över den roll vänsterpartiet spelat och för vad vi lyckades sätta igång. Periodvis kan det politiska arbetet vara mindre lustfyllt och då kan det vara bra att påminna sig om vilka positiva förändringar vi bidragit till. På de nationella trafikarrangemang jag deltar i får jag ofta höra vilket föredöme för andra kommuner LundaMaTs är.

Annars är det främsta kriteriet för en vänsterpartist att han/hon förhåller sig kritiskt till allting. I riksdagsgruppen har vi under en längre tid haft en kvinnlig forskare med en kombination av statsvetenskaplig och socialantropologisk inriktning. Hon har haft fri tillgång till vårt partiliv på alla plan. Hennes avrapportering visar att det är det kritiska förhållningssättet som är kärnan i den vänsterpartistiska identiteten. Med tanke på den roll partiet spelat historiskt är det kanske inte så konstigt. Många instämmande nickar fälldes i riksdagsgruppen när det redovisades vilken klivenhet som då och då uppstår på grund av att vi är med om att genomföra och ta ansvar för politiska uppgörelser. Jag hävdar att partiet lätt återfaller till att koncentreras sig på att förhålla sig kritiskt till andras förslag snarare än att utveckla hur vi vill ändra på det som är fel.

Vägar till hållbarhet

För att kunna genomföra LundaMaTs sökte dåvarande miljödelegationen i kommunen pengar från miljödepartementet. I samband med utdelningen av bidragen till de lokala investeringsprogrammen inrättade regeringen ett centrum för ekologisk hållbarhet som placerades i Umeå. Nyligen har detta fått status av statligt institut. I november ordnade institutet en nationell konferens med titeln "vägar till hållbarhet". Agenda 21-samordnare från över hälften av Sveriges kommuner var där tillsammans med folk från statliga verk.

Det intressantaste var de internationella rapporterna. Bremen har sedan tio år ett bilpoolssystem. Bristen på mark födde idéerna till ett bilpoolsystem med målsättning att minska antalet personbilar i staden. Det finns ett tryck på att frigöra mark för bostadsbyggande och starka önskemål om att utöka

grönområdena i tätorten. Fiffiga lösningar kombinerat med smart marknadsföring har inneburit att verksamheten vuxit till en pool med 90 bilar. Bilpoolen hade ersatt tillräckligt många fordon för att minska behovet av parkeringsplatser. De bostadshus som byggts på f.d. parkeringsmark har inga p-platser. Medlemskap i bilpool ingår däremot i hyran. Det huvudsakliga motivet för dem som anslutit sig till bilpool var att slippa allt besvär med underhåll, reparation, p-plats och annat som bilägare behöver befatta sig med.

I Nottingham är klimathotet det väsentligaste motivet för planerna på att miljöanpassa transportsystemet. Transportplaner för arbetsplatserna är ett kraftfullt verktyg för att nå målsättningarna. De större arbetsgivarna i staden gör upp systematiska planer för hur större andel av deras anställda ska kunna förflytta sig till och från arbetet utan bil. Arbetsgivarna träffas för att utbyta erfarenheter och kommunicera med kommunen kring vad som behöver göras för att MaTs-planerna ska bli mer framgångsrika. Som jag tidigare rapporterar till VB har kommunen med detta stöd från de större arbetsplatserna kunna utvidga kollektivtrafiken, exempelvis Robin Hood-line – en ny spårlinje. Klimatproblematiken har jämförelsevis stor folklig förankring i Storbritannien. Detta faktum tillsammans med ett modigt politiskt ledarskap var anledningen till att protesterna mot dieselskatterna kom av sig i höstas. Dieseln kostar motsvarande 11,50 kr/l vid pumpen.

Köpenhamn satsar på cyklar

Köpenhamn har lika stor cykelandel av det totala transportarbetet som Lund har. På seminariet gjordes en genomgång av s.k. cykelräkenskaper. Detta är en systematisk utvärdering som genomförs årligen sedan tre år tillbaka. Trots att den genomsnittliga hastigheten i cykeltrafiken ökat är personskadorna färre. Det påstods att det finns en kritisk nivå upp till vilken olyckorna ökade när volymen ökade. När denna nivå passerats hade folk vant sig vid att räkna med snabba cyklisterna och därmed kan dessa öka i antal utan att skadestatistiken förvärras. Kommunen har satt upp som mål att biltrafikens andel ska minska. Huvudstadstrafiken (HT) bedriver ett offensivt arbete med att förbättra kollektivtrafiken för att målet ska förverkligas.

En seminariedeltagare från Stockholm frågade om det inte uppstår konflikter mellan kollektivtrafik och cykeltrafik så som det gjort i hennes stad när nya cykelbanor anlagts. Svaret blev nekande, separata körfält för cykel har funnits

LundaMaTs i all ära, men vid ett tillfälle i fjor rapporterades att Lund hade sämst luft i Sverige. Det lär ha något med bilismen att göra. Göte Bergström tecknade.

länge och trafikplaneringen försöker stärka både cykel- och kollektivtrafik på bilisternas bekostnad. Eventuellt ska miljöstyrande vägavgifter införas i Köpenhamn, något som för övrigt London redan har beslutat att inrätta.

Skåne-MaTs?

En novemberfredag deltog jag i en skånsk kommunledningskonferens i Kristianstad. KS-ordförande med vice och cheftjänstemän var samlade för att diskutera hur Skåne ska kunna hävda sig gentemot andra regioner. Region Skåne hade företrädare där som sa att det gällde att "lyfta sig från skalpellen" och satsa på regionens utveckling och inte bara sjukvård. I detta sammanhang redovisade regionrådet Rolf Tufvesson (kd) sina tankar om kommande infrastrukturplaner. En tjänsteman fyllde på och nämnde även Skåne-MaTs som en del av planeringen. Sammantaget verkade dessa planer knappast kunna bidra till att uppfylla de nationella målen för trafiksäkerhet, miljöanpassning m.m. I likhet med många andra skåningar anser jag att Regionen Skånes sätt att sköta sjukvården knappast gör att tiden är mogen för att "lyfta sig från skalpellen".

MaTs i Naturvårdsverkets tappning

7-8/12 höll Naturvårdsverket en konferens med syfte att fördjupa sig i vad miljöanpassning av transporter innebär samt att redovisa erfarenheter från olika tillämpning.

Från Singapore rapporterades om de positiva resultaten av att lösa trängselproblem med vägavgifter.

En tämligen detaljerad genomgång av LundaMaTs olika beståndsdelar gjordes. *Mobility management* är ett begrepp som återkommer precis som förutspått av en annan trafikskribent i VB. Smarta sätt att tillfredställa transportbehov vad gäller människor och varor utan att vidga infrastrukturen för densamma – så kunde de olika inläggen kanske sammanfattas. Erfarenheterna från olika företagsprojekt visar dock att ytterligare investeringar i det finmaskiga järnvägsnätet behövs.

Trafiken har varit en profilfråga för vänsterpartiet i Lund under alla de 25 år jag varit med. Det skulle vara givande om VB:s spalter nästa år kunde rymma en diskussion om hur den rödgröna trafikpolitiken ska utvecklas och få ännu större genomslag.

Karin Svensson Smith

Vinterresor

finns det ett antal i litteraturen. Det började (såvitt vi vet) med Heinrich Heines stora politisk-satiriska diktcykel, som Wolf Biermann sedermera skrev en parafra på. Båda har tolkats mästertligt till svenska av Bengt Anderberg. Inspirerad av tyskarna har sedan Göran Palm gjort en väldig svensk blankversresa, hittills i tre tjocka volymer.

Vilken värld vill vi ha?

Vad kan vi göra? Vad kan Sverige göra?

En parlamentarisk utredning om Sveriges politik för global utveckling (Globkom) har tillsatts. Enligt direktiven ska Sveriges politik för en global ekonomiskt, socialt och ekologiskt hållbar utveckling vidareutvecklas utifrån ett solidariskt synsätt och utifrån ett övergripande mål om fattigdomsbekämpning. Ann Schlyter, som representerar Vänsterpartiet i kommittén, vill gärna ha stöd i sitt arbete av en debatt inom partiet. Frågorna är många: Hur finner man former för att påverka de processer som gör de rika rikare och de fattiga alltmer marginaliserade? Hur begränsa kapitalets och det kortsiktiga vinstintressets makt? I denna artikel, som Vecko-kortet publicerar eftersom den under hösten tyvärr inte har kunnat beredas plats i partiets interna tidning Vänsterpress, begränsar hon sig dock till att ta upp frågor om biståndet som ett medel i arbetet för global rättvisa.

Fattigdom, bistånd och strukturanpassning

Under den övergripande målsättningen från 1962, "att höja de fattiga folkens levnadsnivå", är nu sex delmål styrande för den svenska biståndspolitik: Resurstillväxt, ekonomisk och social utjämning, ekonomiskt och politiskt oberoende, demokratisk samhällsutveckling, miljöhänsyn och jämställdhet. Riksdagen har inte prioriterat mellan dem, utan de måste ses som likvärdiga.

Sverige har inom ramen för dessa mål visat stor följsamhet mot Världsbankens politik. Under 1900-talets sista decennier manglades nyliberala strukturanpassningsprogram ut över världen. Ingen förnekar att någon form av strukturanpassning i många fall varit nödvändig, men den påtvingade, drastiska och överallt likadana modellen för nedskärningar och privatiseringar har visat sig förödande för ekonomin och den sociala välfärden. Den har också undergrävt demokratin och försvagade staternas legitimitet. Varför rösta mellan olika partier när politiken ändå dikteras från Washington? Världsbanken har svängt något, och idag är fattigdomsbekämpning bankens officiella prioritering.

Är fattigdomsbekämpning ett mål?

Sverige fortsätter sin följsamhet och i direktiven till Globkom prioriteras fattigdomsbekämpning i biståndet. Detta kan ha många positiva effekter eftersom det bör innebära att ett klassperspektiv in-

tegreras i analyser av alla biståndsåtgärder. Men det kan också innebära risker.

Först kan det ifrågasättas om inte mångfald i angreppssätt skulle vara en fördel när det gäller bilaterala biståndsgivare. Det finns säkert fördelar med samordning, men det innebär mindre utrymme för mottagarländerna att finna gehör för egna initiativ som inte helt stämmer med Världsbankens.

Ett ensidigt fokus på de fattiga innebär en risk för att generella fördelningspolitiska åtgärder aldrig kommer på dagordningen. Det kan stärka en politisk utveckling i mottagarländerna som innebär fattighjälp med bistånd, istället för omfördelning och en generell välfärds-politik.

Det finns en risk att en paternalistisk syn på biståndet förstärks inom de rika länderna: Vi bistår dem; de rika länderna bedriver väl-görenhet och istället för att angripa grunden till de globala orättvisorna.

Om fattigdomsbekämpningskraven sätts snävt, finns också en risk att viktiga utvecklingsåtgärder lämnas därhän. Exempelvis måste en satsning till på högre utbildning och forskning om de fattiga länderna inte ska halka ännu mer efter i den globala utvecklingen, där kunskap och information är produktionsfaktorer.

Framförallt är det konstigt att göra fattigdomsbekämpning till ett mål i sig. Målet bör vara positivt: Fred, rättvisa och jämställdhet. Fattigdomsbekämpning är ett viktigast, kanske till och med det allra viktigaste medlet för att nå dit.

Förändringar av biståndet

Negativa effekter av bistånd diskuteras mycket. Det allvarligaste är inte om något projekt misslyckas, utan det biståndsberoende som många länder hamnar i. I stället för att utveckla en egen politik använder de sin kraft till förhandlingar med biståndsgivare. "Micro-management" från biståndsgivarna sida är förödande för eget initiativ och ansvar. Ännu har det bilaterala biståndet alltför mycket kvar av den gamla missionstanken. Varje givare vill kunna visa bilder på sin

kyrka eller skola. Ett dilemma är alltid inbyggt i en givar/mottagare relation.

Ändå har svensk biståndspolitik i många delar varit framgångsrik. Den breda erfarenhet som finns ska inte kastas överbord, utan bör byggas vidare på. Jag tycker dock att tonvikten bör dock förskjutas genom att man utvecklar och ger större utrymme för två sätt att bedriva bistånd som redan finns. Den ena kallar jag "global regionalpolitik" och den andra en "utveckling av partnerskapstanken".

En global regionalpolitik

Inom Sverige och EU bedrivs regionalpolitik för att utjämna regionala orättvisor. Det finns en bred opinion för att "hela landet ska leva". Vi måste börja tänka i termer av en global regionalpolitik för att utjämna de globala orättvisorna. En paroll "hela globen ska leva" är fullt adekvat och leva kan tolkas bokstavligt som människors rätt till liv.

I såväl bilateralt som multilateralt bistånd förekommer olika former av direkt budgetstöd eller sektorstöd utan detaljstyrning. Dessa bör utvecklas. Generella utvärderingskriterier (bland annat om jämställdhet) får sedan ligga till grund för en bedömning om fortsatt stöd.

En svårighet här är stöd till regimer som inte respekterar demokratiska och mänskliga rättigheter. De bör ju inte få budgetstöd. Men, verkligheten är sällan svartvit. Det kan finnas anledning till att stödja tendenser och processer även innan de nått fram till acceptabel nivå. Ett totalt indragande av biståndet (som folkpartiet argumenterar för) skulle också kunna ses som en dubbel bestraffning mot de fattiga. De tvingas leva under en odemokratisk regim, och de får inte del av bistånd. Bedömningar måste göras från fall till fall, men direkt budget eller sektorstöd till en regim som inte håller måttet bör alltid ifrågasättas. Där bör man i stället satsa mer på den andra typen av bistånd: samarbete och partnerskap.

Inom sektorstödet är det strategiskt riktigt att prioritera utbildningssektorn. Förmåga till en självständig kunskapsproduktion är grunden till fortsatt utveckling. I det globala kunskapsamhället kommer gapet mellan de fattiga och rika länderna att vidgas om inte stora satsningar görs på såväl bred grundutbildning, som på universitet och forskning.

Konkreta former av partnerskap

I den svenska biståndspolitik talar man nu om internationell samverkan och partnerskap. Denna retorik bör ges ett reellt innehåll genom att man systematiskt utvecklar samarbeten inte bara mel-

lan regeringar utan på alla nivåer av samhället. Så kallad "twinning" mellan offentliga förvaltningsavdelningar på statlig eller kommunal nivå och mellan många olika typer av organisationer bör kunna ingå. Principen skulle exempelvis vara att stöd till handikapp-organisationer bäst kanaliseras via svenska motsvarande organisationer. Samarbete inom utbildning och forskning är speciellt viktigt.

Detta är en självklar och naturlig följd av att man ser att den globala utvecklingen angår oss alla. Sverige lika väl som fattiga länder behöver vara med i internationellt utbyte. Det är en viktig källa till kunskaper för de i Sverige som involveras i ett solidariskt samarbete. Endast genom ett brett deltagande i globalt utbyte inom alla samhällsgrupper lägger man en solid grund för biståndsvilja och globalt solidariskt tänkande.

För en utvidgad syn på partnerskap, som en verksamhet som förutsätter substantiella aktiviteter hos två parter bör man se över budgetbeteckningarna. Globaliserings-samarbetet ska vara stött med biståndsmedel, men kostnaderna i Sverige bör finansieras med en speciellt budgetpost för globaliserings-samarbete, så att medlen till de fattiga länderna inte minskar.

Sammanfattningsvis

Synpunkter jag har framfört i denna artikel och gärna vill ha diskuterat:

- Biståndsmålet ska vara en positiv vision om fred, rättvisa och jämställdhet. Fattigdomsbekämpning och konfliktlösning är viktiga medel för att nå det målet;

- Fattigdomsbekämpning måste sättas i ett utvecklingsperspektiv;

- Biståndspolitikerna bör utvecklas med tyngdpunkt

- dels på "en global regionalpolitik" med budget och sektorstöd, speciellt till utbildning och forskning;

- dels med konkreta samarbetsprojekt som med partnerskapstanken som grund involverar svenska institutioner och organisationer på alla nivåer.

- För att utveckla partnerskapet, till ett reellt samarbete som också innebär kostnader i Sverige, måste man utreda finansiering och regler. Globaliseringskostnaderna får inte inkräkta på den (alltför låga) procentsatsen för bistånd.

- Samarbete inom utbildning och forskning är av strategisk betydelse i det globala kunskapsamhället.

I en kommande artikel hoppas jag få utrymme för att motivera min åsikt att:

- Strategin att jämställdhet ska genomsyra all biståndsverksamhet måste utvecklas och kompletteras med åtgärder vars huvudsakliga syfte är att stärka kvinnors ställning.

Ann Schlyter

Musikens stora vinterresa gjordes av Schubert. Också den har nu tolkats till svenska, eller snarare skånska. Det är sångaren Sven Kristersson som i fjor gav en av alla som hört den mycket prisad version, med Olof Höjer som ackompanjator och i regi av Jesper Hall.

Nu kan fler ta del av Schuberts skånska resa. Det blir föreställningar den 18, 19 och 20 januari på Magasinet (vid domkyrkan), kl. 20, samt en matinéföreläsning söndag 21 kl. 15. 150 kr kostar biljetten.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).
NY ADRESS.....

Begränsad eftersändning. Vid definitiv adressändring sänds tidningen i retur till Veckobladet med uppgift om den nya adressen.

Per Francke

Det var en söndag i mitten av november. Jag hade varit i Landskrona och repat med Röda Kapellet. Hade bestämt mig för att gå på det möte som vänsterpartiet i Lund ordnade i Vårfruskolans matal på kvällen. Temat var "Från preventivmedel till FNL". Men det var inte därför jag gick dit. Jag gick för att Per Francke var en av inledarna.

Jag gick med i Vpk 1970. Jag hade haft en kompis som gått med på 60-talet, och som gick ur ganska snart med motiveringen att "man inte hade någon humor i partiet". Han hade uppenbarligen inte träffat Per Francke.

Per hade humor, ofta med ironi, ibland med spets, men aldrig elak. Han arbetade på Ny Dag, ssom chefredaktör om jag minns rätt, och vi sågs ofta i korridorerna och på möten runtom i distriktet.

Sen flyttade jag till Lund i mitten av 80-talet och vi träffades bara den gången jag var med på en resa till Berlin i januari 1994.

Nu var han i Lund för att under en apart rubrik fångas de påfallande ungdomliga åhörarna. Jag kom lite sent, morsade men tror inte han såg mig - han var mitt upe i berättandet. Han njöt av att underhålla, behärskade fullt ut konsten att inte hålla tyst. Jag bröt upp innan mötet var slut - kunde inte tänka mig att jag inte skulle få se honom igen.

En vecka senare ringde han. Jag hade skickat ett Veckoblad med referat från mötet. Mats Olsson hade skrivit det och jag ville att Pelle skulle veta att vi uppskattade hans besök. Men det var inte mötet han ville prata om.

Jag hade skrivit en artikel om "lundalinen" och blandat in parti-historia från före min tid. Han ville bara i all vänlighet påpeka att det vimlade av sakfel i artikeln. Vi pratade en del om ditt och datt i partiet och jag lovade att höra av mig. Det gjorde jag med ännu ett nummer där hans korrigeringar framfördes.

Jag räknade med att träffa honom igen. Men sen bara dog han, 80 år ung. Han var knappast troende så han behöver inte stå inför Domen. Förresten var han redan dömd. Under det senaste världskriget satt han - för sin rättrådighets skull - en tid inspärrad i en straffkoloni som han sedan levande beskrivit.

"En säker energikälla har nu slutat att verka", skrev Greta Francke i annonsen i Flamman den 11 januari.

Rune Liljekvist

Det är nu vi förlorar valet!

Val vinns inte i själva valrörelsen, utan i mellanvalsperioderna. Det hävdar många valstrateger och statsvetare. Är påståendet sant, så torde motsatsen också gälla. Val förlorar man inte i valrörelsen, utan i mellanvalsperioderna.

I så fall är det bara att konstatera att v i Lund just nu håller på att förlora valet 2002. Majoritetsskiftet i Lund har lett till att medlemmar har lämnat partiet och organisationen slits av interna motsättningar. Men inte nog med det: den utåtriktade aktiviteten kring aktuella politiska frågor har i höst varit extremt låg. Höstens appellmöten var i allt väsentligt i Röda Kapellet regi och organisationen försummade att nyttja partiordförandens och partisekreterarens besök för utåtriktade aktiviteter. Och om jag inte helt missminner mej har valkretsens riksdagsledamot knappat utnyttjats alls för organiserade kontakter med allmänheten.

Undantag finns

Jovisst, det har varit ett antal internt annonserade möten som också varit öppna för allmänheten. Men de har i liten utsträckning handlat om aktuella politiska frågor, och inte alls varit annonserade på ett sätt som varit avsett att nå en bredare allmänhet. Därtill har också den organiserade medlemsvärningen varit obefintlig. Visst finns det undantag från denna passivitet. Det parlamentariska arbetet i fullmäktige fungerar bra (men det skulle fungera ännu bättre om hela organisationen hade mera kontakter utåt) och internationella utskottet har en aktiv höst bakom sej med Togokonferensen som en höjdpunkt. (Jag ber om ursäkt om jag missar fler undantag från huvudregeln!)

Partiorganisationen måste komma loss ur sin letargi - en letargi som ibland nog måste tolkas som ointresse för politik och olustkänslor inför det nödvändiga mötet med allmänheten. Vad kan och bör göras för att få igång aktiviteten? Styrelsen och/eller medlemsmötet borde snarast besluta att:

För det första

Lägga upp en plan gällande för år 2001 och fram till valet 2002 för

offentliga möten i aktuella politiska frågor, debatter med andra partier, kontakter med fackföreningar, invandrarföreningar, kvinnoorganisationer, miljörelser, kulturföreningar, hyresgäsföreningar, pensionärsorganisationer, idrottsföreningar, tillfälliga opinionsgrupper osv. Syftet med mötena av denna typ ska, tycker jag, inte vara att enbart "föra ut vårt budskap", utan också att lyhört lyssna till allmänheten, att föra en dialog, att knyta nya kontakter och nätverk, och att få återkoppling på vår politik för att vid behov modifiera, komplettera och vidareutveckla våra politiska aktiviteter, ståndpunkter och program.

För det andra

Analysera bland vilka väljargrupper i Lunds kommun som vi har störst chans att göra inbrytningar, och ta fram en strategi för hur vi ska komma på talefont med dessa grupper. En tidsplan för detta arbete bör fastställas.

För det tredje

Ta kontakter med socialdemokraterna och miljöpartiet för att inleda diskussionen om en gemensam valplattform. Hur skall den arbetas fram, vilka politiska sakområden ska den innefatta, hur ska den se ut? Ett sätt som vore väl värt att pröva i det gemensamma arbetet med valplattformen är att nämndvis i de rödgröna grupperna utarbeta t.ex. 3-5 konkreta punkter som man är överens om att driva vid en eventuell valseger. Sedan skulle dessa punkter kunna sammanställas till en gemensam förteckning som vi skulle kunna arbeta efter nästa mandatperiod och (fortfarande förutsatt valseger) pricka av efter hand punkterna genomförs. Självklart skulle denna "avprickning" av vallöften ske så att allmänheten ständigt kunde följa den. Till en sådan lista skulle vi också behöva en övergripande vision för hur vi vill att Lund ska se ut om (t.ex.) åtta år. På så sätt skulle vi - med en vision och om konkreta förslag hur vi ska nå dit - vara tämligen väl rustade att möta väljarna och att tillsammans med våra samarbetspartner styra Lund efter valet. Även här bör en tidsplan fastställas.

För det fjärde

Se över vårt kommunalpolitiska program. Ta ställning till vilka politiska sakområden som behöver egna, konkretiserade handlingsprogram (inklusive revidering av de vi redan har). Och så förstas en tidsplan för detta arbete.

Bra grund för valseger

Tar organisationen itu med dessa frågor på ett målmedvetet och organiserat sätt så tror jag vi har en hel del att vinna.

1. Medlemmarna kan i god tid före valet aktivera sig i att arrangera möten, diskutera med organiserade och oorganiserade väljare, analysera, skriva program osv.

2. Genom att i alla utåtriktade sammanhang ta ett fast grepp kring medlemsvärning har vi möjlighet att få det medlemstillskott som vi så väl behöver.

3. Den nya majoriteten i partiorganisationen får möjlighet att formulera sin politik och tala om vad den vill verka för. (Hittills har den nya majoriteten nöjt sig med att markera emot lundalinen, men varit knäpptyst om sitt alternativ). Och den "nya minoriteten" får möjlighet att begrunda, ompröva eller ytterligare profilera sina politiska ståndpunkter.

4. På så sätt kanske vi kan föra ner de motsättningar som idag finns i v-Lund till en mera konkret och överskådlig nivå. I bästa fall kanske vi kan finna att en del motsättningar egentligen inte finns eller endast är skenbara.

Och framför allt: vi lägger en bra grund för att vinna valet!

Ulf Nymark

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITISKT MÖTE

Må. 22.1 kl. 19, v-lokalen. Vi har inte fått kommunens sammanträdesschema än, men det finns säkert en del att snacka om.

RÖDA KAPELLET

Sö. 21.1 kl. 18.45 rep. med Joakim Casagrande. Vi fortsätter med de nya diabolorna och Chydeniuslättarna men andra noter dyker också upp. Vårens orkesterintermat blir troligen den 17-18 mars i Brantevik, boka i almanackan! Årsmöte den 11.2.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Sten Henriksson och Gunnar Sandin.

Nästa redaktör Rune Liljekvist, tel. 2115069.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund.

Måndag e. 17 till fax 046-123123.

Manus mottas gärna på epost,

vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett. Obs! (rtf-format)

Telefon till redaktörerna:

Rune Liljekvist 046-211 50 69

Robert Nilsson 046-39 79 02

Gunnar Sandin 046-13 58 99

Charlotte Wikander 046-13 96 26

Vid utebliven tidning ring:

Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13.